

Underbilag til bilag 1.

JENS JØRGEN THORSEN

3 10 10 Växtorp, Sverige.

17. august 1975.

Da jeg på grund af ministres og folketingsmænds immunitet er afskåret fra at anlægge sag, skal jeg hermed tillade mig at klage over udtalelser, kulturminister Niels Matthiasen har fremsat om mig i sin egenskab af kulturminister.

Den hetz, som kulturministeren — applauderet af flere højrevendte rigsdagsmænd — har rettet mod mig, dels gennem udtalelser og dels fra tingets talerstol har ikke sit sidestykke i dansk parlamentarisk historie.

Ikke engang efter besættelsestidens retsopgør er der fra tingets talerstol hetzet sådan mod en enkeltperson, som i tilfældet mig og Jesus.

Niels Matthiasens udtalelser er fremsat mod bedre vidende, idet for det første to af hinanden uafhængige eksperter har udtalt sig meget positivt om mig og mit projekts seriøse og kunstnerisk værdifulde hensigter og egenskaber. Og idet for det andet en meget fyldig dokumentation er tilsendt ham og filminstituttet allerede under første ansøgning til støtte for mit Jesus-filmprojekt, en dokumentation hvoraf det fremgår, at min sidste spillefilm: „Stille Dage i Clichy“ er den eneste danske efterkrigstidsfilm, der har fået en international succes, både kunstnerisk og rent biografmæssigt. Stille Dage i Clichy var den største kunstneriske succes for nogen dansk film overhovedet, bortset fra Carl Th. Dreyers og Benjamin Christensens. Vi skal helt tilbage til stumfilmens tid for at finde tilsvarende.

Når Niels Matthiasen derfor udtaler sig om mig på en ærekrænkende og injurierende måde, så sker dette mod bedre vidende. Der er derfor tale om bagvaskelse i den betydning som straffelovens § 268 omtaler.

Jeg skal derfor klage over følgende:

I en officiel udtalelse til bl. a. Ritzaus Bureau udtaler kultur-Niels følgende:

„Hr. Björkman [filmintituttets nye konsulent, j.j.th.] har med sin ekspertise og åbenbare menneskekundskab udtalt sig i det åbne brev om Thorsens „seriøse og støtteværdige arbejde“ ... Man må vel så gå ud fra, at hr. Thorsen under disse alvorlige samtaler har udtrykt sig anderledes end over for forskellige dagblade, og senest som gengivet i månedsbladet „Levende Billeder“, nr. 4 fra juli 1975; udtalelser, der — ledsaget af illustrationer — understreger, at der — hvis almindelig sund fornuft endnu kan trænge igennem — er tale om en provokatør og ikke om en seriøs kunstner ...“.

I denne udtalelse giver mine — af Matthiasens helt udokumenterede udtalelser til pressen — ikke kulturministeren lejlighed til at formode, synes eller antage.

Nej, mine udtalelser understreger ifølge Matthiasen at der er tale om en provokatør og ikke om en seriøs kunstner.

Nu er en provokatør jo ikke det modsatte af en seriøs kunstner. Det viser kunstens historie med al tydelighed. Jeg har overhovedet ikke noget imod at blive kaldt provokatør. Men kulturministeren har overhovedet ingen grund til at antage at jeg af den grund skulle behandle mit kunstneriske stof useriøst. Dette er jo af hans eksperter og af min egen dokumentation blevet helt tydeligt understreget. Og derfor udtaler denne kulturelle socialdemokrat sig helt mod bedre vidende.

Desuden skal jeg klage over følgende udtalelse fremsat fra folketingets stormomsuste talerstol under spørgetiden vedr. min film og filmloven:

„Forskellen til det foreliggende projekt